

Langvarig folkekrig er ikke en universell vei til revolusjon

Her følger en oppsummering av teksten «Langvarig folkekrig er ikke en universell strategi for revolusjon» skrevet av Maoist Communist Union. Den opprinnelige teksten finnes på engelsk(<https://www.bannedthought.net/MLM-Theory/StrategyAndTactics/MP-PPW-is-not-a-universal-strategy-for-revolution-180119.pdf>))

Vi vil oversette og legge ut denne del etter del. Hovedårsaken til at vi legger ut denne oppsummeringen er at teksten er lang, og oppsummeringer kan gjøre det enklere for noen å få med seg poengene. Dette er følgende ikke en fullstendig tekst, deler er direkte oversatt men forkortet, andre deler er oppsummering og omformuleringer. Denne teksten ble opprinnelig holdt som innledning og har derfor ikke kildehenvisninger.

Å argumentere for at folkekrig er en universell strategi er dogmatisme og posering. Det ser radikalt ut men fører oss ikke et skritt nærmere revolusjon, snarere tvert imot. Det var helt ulike strategier i Russland og Kina, utvikla på grunn av de ulike forholdene. Disse forskjellene blir dekket over av dogmatikerne og vi blir presentert for en ny forståelse av begrepet langvarig folkekrig som egentlig er innholdsløs. Dogmatismen består i at i stedet for å vurdere de konkrete forholdene og lage ulike strategier på bakgrunn av disse, og videre å lære av de ulike strategiene som er brukt på ulike forhold, så forsøker dogmatister å dekke over forskjellene. For eksempel kan de påstå at revolusjonen i Russland også var langvarig, dermed var det også egentlig en langvarig folkekrig. Det konkrete innholdet i strategien til Mao blir ukonkret og innholdsløst, i og med at alle revolusjoner selvsagt kan kalles langvarige på en eller annen måte. Det

virker veldig radikalt å være for folkekrig, men samtidig bringer det oss ikke videre i vår analyse av hvordan vi skal klare å forberede en revolusjon i et imperialistisk land med helt andre forhold enn Kina under Mao.

Vi skal oppsummere litt om hva Maos folkekrigsstrategi gikk ut på, og hvorfor den ikke fungerer i imperialistiske land, hva Gonzalo og PKP mente om folkekrig og hvorfor de mente det, og videre gjennom noen partier og personer som er for en folkekrig i imperialistiske land og hva de legger i det.

Dogmatisme

For å starte med Maos strategi for langvarig folkekrig.

Langvarig folkekrig, slik Mao drev og skrev om, er en konkret type revolusjonær krigføring, som er startet i land undertrykt av imperialismen, der det er semi-føydal produksjon, der røde baseområder kan bygges selv om et fiendelig regime er på alle kanter. Det var ikke demokrati, men føydal undertrykking, ikke noe parlament og ingen lovlig rett til streik. Mao kom fram til at strategien her ikke burde være en periode med rettslig kamp, deretter opprør og krig, ikke først erobre storbyene og deretter bygda – men omvendt.

Det var dogmatikere på Maos tid (28 1/2 bolsjevikene) som mente at det ikke var noen vesentlig forskjell på Russland i 1917 og Kina på 20- og 30-tallet, og at de dermed burde bruke samme strategi. Opprøret var den korrekte og universelle strategien. Det var m-l. Denne strategien førte gang på gang til store nederlag og regelrette blodbad i byene i Kina. Det at bevegelser i dag sier det samme om langvarig folkekrig, altså at det ikke er noen vesentlig forskjell på opprørsstrategien og langvarig folkekrig, og at vi må følge den universelle folkekrig-strategien indikerer ikke en bevegelse på vei framover, men en bevegelse som ikke analyserer egne forhold og lager strategi utifra det.

Problemer med å sette det militære først

Mao snakker om hva grunnlaget er for politisk og militær suksess; og det første er den interne enhet og proletariske prinsipper, det andre er forholdet mellom hæren og massene, og det tredje hærens evne til å beseire fienden.

Det er ikke tilfeldig, denne rekkefølgen, det var Maos analyse av skrittene som måtte tas for å oppnå suksess, og å beseire fienden var nr tre i rekken, underordnet behovet for enhet i hæren og behovet for enhet mellom folket og hæren. Prinsipiell enhet i hæren og med folket er en forutsetning for å ødelegge fienden. Disse gruppene som mener langvarig folkekrig er universelt, legger primær vekt på det militære aspektet av arbeidet deres og henviser massene til en sekundær rolle. Dette representerer en grunnleggende småborgerlig og folkefiendtlig orientering.

«Antatte mestre og korrekthet» er et problem ved slike bevegelser, en skal følge mestere som skjønner alt, og alt skal være uberkorrekt og i henhold til riktig linje. Det fører til liten evne til å tenke nytt, delta i kamper med folket og lage analyser selv. Vi er på et stadiet der vi trenger at folk tenker selv, gjør undersøkelser og dette er ikke bare en akademisk oppgave, vi kan ikke få svaret bare fra bøker selv om studier i revolusjonære bevegelser er en del av dette. Korrekte linjer og hvordan løse motsigelser i folket må komme fra faktisk samhandling og å tørre å tenke nytt i disse situasjonene. Her står antatte mestre og korrekthet i veien.

Strategi i imperialistiske land

«Våg å tenke, våg å handle.»(Mao om protracted war) Mao fokuserer på at vi må nøye vurdere, tenke og samtidig bruke revolusjonær teori for å lage ideer om vår situasjon som kan

styre handlingen vår.

Vi må ikke mekanisk bruke tidligere strategier på vår nåværende situasjon, når vi studerer revolusjonær historie må vi vurdere hvordan det er forskjellig og hvordan det er likt med vår situasjon i dag, vi må hente ut det relevante og bruke det, og luke ut det som ikke passer med vår situasjon i dag.

Måten vi organiserer oss for revolusjon og fører revolusjonær krig på, må utvikles basert på en pågående undersøkelse av forholdene i landet vårt. Dette er ikke en akademisk oppgave, men krever snarere konkrete analyser, studier av revolusjonær teori, involvering i politiske kamper over hele landet, og arbeid for å konsentrere massenes riktige ideer. Imidlertid, de som dogmatisk insisterer på at langvarig folkekrig er en universell revolusjonær strategi og derfor anvendelig i alle land, negerer det dialektiske materialistiske verdenssynet, og ved å gjøre det, negerer de viktigheten av å undersøke det spesielle ved deres nasjonale situasjon.

Det er forskjell på om langvarig folkekrig er en universell strategi for revolusjon og om noen aspekter av On Protracted War som kan brukes nå eller i en fremtidig revolusjonær krig. Det er nettopp denne distinksjonen dogmatikere arbeider for å skjule, noe som til slutt resulterer i en «alt er alt»-langvarig folkekrig er all type oppbygging av revolusjonær styrke. Alle revolusjoner er langvarig folkekrig. Det viktige for oss er å finne det konkrete vi kan bruke.

Mao om folkekrig

Maos dokument er et eksempel på konkret analyse av en konkret situasjon, nemlig å finne den primære motsetningen (mellom det kinesiske folket og de japanske fascistene), og på å utarbeide en linje for å løse denne motsetningen. Det samme må vi gjøre i vår situasjon.

I imperialistiske land krever organisering for revolusjon

annen strategi og taktikk. Vi mener Mao i sin uttalelse fra 1938 tok feil når han argumenterte for at denne måten ville være en primært juridisk og parlamentarisk vei.²² Senere korrigerer han også dette selv. Mao argumenterte imidlertid aldri for at langvarig folkekrig var en universell strategi for revolusjon.

I 1963, da han diskuterte strategien for revolusjon i imperialistiske land, uttalte Mao at partier må mestre alle former for kamp ettersom betingelsene endres,

Det er galt å nekte å bruke parlamentarisk og annet juridiske kampformer når de kan og bør brukes. Men hvis et marxistisk-leninistisk parti faller inn i legalisme eller parlamentarisk kretinisme(https://en.wikipedia.org/wiki/Parliamentary_cretinism)), og begrenser kampen innenfor grensene som er tillatt av borgerskapet, vil dette uunngåelig føre til avkall på den proletariske revolusjonen og proletariatets diktatur.

Mao

Også CPI maoist (Indisk kommunistparti) har lagt fram sine synspunkter på revolusjonær strategi i de borgerlige demokratiene. De skriver om en linje som innebærer diverse kampformer som kulminerer i et opprør- med lovlige og ulovlige midler etter forholdene. (Strategy and Tactics of the Indian Revolution, 2004)

USA nå – parlamentarisme?

Det Mao sa om å bruke parlamentet er heller ikke nødvendigvis riktig. Det må vurderes i hvert land. Maoist Communist Union mener ikke at det er grunnlag for å drive noe parlamentarisk arbeid eller valgarbeid i USA, og at det bare fører massene bak lyset, og bidrar til borgerskapets løgner om om demokrati.

På grunn av mangelen på masserevolusjonære utviklinger og

massekamper for tiden, gir det ikke mening med parlamentarisk arbeid selv kun som en taktikk.

Likevel, ulike metoder må brukes for å løse ulike motsetninger. Forholdene er forskjellige i forskjellige typer revolusjoner og forskjellige metoder bør brukes for å løse forskjellige motsetninger; dogmatikere derimot kopierer alltid det de forestiller seg er en uforanderlig formel og bruker den vilkårlig overalt, noe som bare forårsaker tilbakeslag for revolusjonen.

Det faktum at samtidens dogmatikere forkynner at langvarig folkekrig er universell mens dogmatikerne på Maos tid proklamerte universaliteten til Oktoberveien sier mye. Begge nekter å kjempe med det spesielle ved deres situasjon, og dette kan bare føre til tilbakeslag for revolusjonen. Det blir en tilbøyelighet til å utsette seg for antatte mestere og korrekthet, heller enn å tørre å tenke og tørre å lage en vei som fungerer i de konkrete forholdene vi er i.

Gonzalo og PKP om langvarig folkekrig

En del av denne dogmatismen kommer direkte fra Gonzalo og PKP. PKP satte fram påstanden at oktoberrevolusjonen faktisk var langvarig folkekrig fordi den var «ikke bare et opprør, men en revolusjonær krig som varte i flere år.» Slik reduserte de langvarig folkekrig til en kommunistledet krig. Problemet med det er at det fjerner det konkrete innholdet i langvarig folkekrig som var formulert av Mao, og erstatter det med en abstrakt generalitet. Dette er typisk dogmatisme: å erstatte konkret innhold med abstrakte formler som liksom er universelle.

Revolusjonen og borgerkrigen i Russland var en fundamentalt annen strategi enn langvarig folkekrig i Kina. Maos teori om å omringe byene fra landsbygda, om å bygge opp røde baseområder

på steder der hvit makt er svakest, og om å utkjempe en geriljakrig, er helt ulikt det som skjedde i Russland, hvor år med revolusjonær organisering satte bolsjevikene i en posisjon hvor de var i stand til å ta statsmakten ved å lede opprør i to byer, etterfulgt av år med borgerkrig for å holde på denne makten. Hva får man ut av å dekke over disse forskjellene og bare kalle de langvarig folkekrig?

Russland kan ikke bare reduseres til opprørene i oktober 1917 og den påfølgende borgerkrigen. Det var en strategi for å styrke partiet, heve nivået av bevisst kamp blant massene, og forberede revolusjon som dateres tilbake til minst 1901. Hvis vi studerer oppbygginga av de revolusjonære i denne perioden ser vi at det som skjedde i Russland ikke var den samme strategien som i Kina. Hvis det kalles den samme strategien, så er ikke det til hjelp, det er ikke bruknes, fordi det blir altfor generelt.

Det meste av organiseringen i Russland skjedde i ikke-revolusjonære situasjoner. Mesteparten av tiden var det ikke åpen militær konflikt med staten, bortsett fra under revolusjonen i 1905 og revolusjonene i 1917. Mao og folkekrigen i Kina var i en lokal revolusjonær situasjon på landsbygda, som de bygde opp fra 1927 til 49. Tilsvarende i India har kamerater opprettholdt og utviklet lokaliserte revolusjonære situasjoner de siste 50 årene.

Vi må forstå forskjellene mellom imperialistiske og undertrykte land, for bare da kan vi formulere en korrekt revolusjonær strategi tilpasset situasjonen. PKP mener det er anvendelsen av samme strategi på ulike omstendigheter, mens vi mener at dette er helt ulike strategier som passer for ulike forhold.

Maoist Communist Union mener det er ytterligere to hovedgrunner til at PKP mener folkekrig er universelt:

Den første er jefatura (førerskap-ledelse) og troen på at

Gonzalo var den store leder og at alle hans ideer var riktige, og den andre er troen på at Mao skrev Lenge leve seieren til folkekrigen! som faktisk ble skrevet av Lin Biao.

Jefatura- linja fører i praksis til en kommandoistisk tilnærming til politikk som kveler kreativiteten til massene fordi de skal følge linjen satt av ledelsen. Det er sånn sett ikke overraskende at PKP hevder at Gonzalo «forlater Mao» og «tar opp Stalin». Under denne tilnærmingen til politikk, som ble mest uttrykt i personkulen under Stalin, står massene ikke fritt til å kritisere uriktige ideer, og motsetningen mellom demokrati og sentralisme håndteres på en måte som heller forenkler ulike motsetninger heller enn å utarbeide midler for å løse motsetningene.

Den andre grunnen til at PKP mener langvarig folkekrig er en universell strategi, og hvorfor Gonzalo snakker om «en verdensomspennende folkekrig» i sitt intervju fra 1988 med El Diario, skyldes forvirring over forfatterskapet til dokumentet "Lenge leve folkekrigens seier!" Dette dokumentet ble skrevet i 1965 av Lin Biao, men Gonzalo trodde det var Mao som skrev det. Dette, i tillegg til PKPs tro på lederes absolutte ufeilbarlighet, førte til at de konkluderte med at langvarig folkekrig var universelt, og kunne koordineres til en verdensomspennende folkekrig. (Det minner om Trotskijs permanente revolusjon)

PKP førte en vellykket revolusjonær kamp i over et tiår. Men på grunn av deres manglende evne til å ta tak i disse og andre avvik, møtte de til slutt store tilbakeslag. For å unngå å gjenta sine feil, er det nødvendig å ta en dialektisk materialistisk tilnærming for å evaluere hva de gjorde rett og hva de gjorde galt.

PCR-RCP om langvarig folkekrig□□□□

□□ and væpna revisjonister i Europa

The Revolutionary Communist Party of Canada (PCR-RCP) er et av partiene som mener at langvarig folkekrig er en universell strategi for revolusjon som gjelder i alle land, også imperialistiske.

De mener at oktoberrevolusjonen var et spesielt tilfelle som er foreldet, at det ikke lenger vil gå ann å bruke strategien de brukte fordi imperialistiske stater har styrket sine undertrykkende krefter siden Lenins tid. Derfor må vi heller bruke strategien til langvarig folkekrig. Men sterkere og mer aktive undertrykkende organisasjoner vil faktisk gjøre langvarig folkekrig vanskeligere. Hvordan vil det være mulig å utvikle et baseområde når styrker som nasjonalgarden og statspolitiet kan utplasseres til en by i løpet av få timer, slik de var i Ferguson i 2014 og Baltimore i 2015?

Det var voldsom undertrykking av de revolusjonære også i Russland, og kommunistene takla det gjennom en prinsippfast organisering, profesjonelle revolusjonære, og hemmelige metoder.

PCR-RCP mener at i de imperialistiske landene vil langvarig folkekrig foregå i byene.

Det er altså ikke snakk om samme strategi som Maos langvarige folkekrig. Det det er snakk om er en form for urban geiljakrig, som ligner venstre eventyrgrupper på 70- og 80-tallet enn på Maos folkekrig.

De er inspirert av strategien til de røde brigader.

De mener at væpnet propaganda og væpnet kamp vil inspirere massene til å bli med i revolusjonen. Geriljaaksjoner vil inspirere massene til å slutte å være så «demoraliserte» og i stedet vise dem at de kan gripe til våpen. Den viktigste hindringen er liksom at folk er demoraliserte og ikke tror det

går ann å gjøre noe, ikke at de mangler en bevisst forståelse av at revolusjon er nødvendig. Dette synet har mer til felles med Che enn med Maos langvarige folkekrig.

Det er også i tråd med De røde brigades påstand som skrev:

Problemet er ikke å overføre kommunistisk bevissthet til folkemengdene, men å demonstrere nødvendigheten og muligheten for selve eksistensen av revolusjonær politikk; av levedyktigheten til den alternative maktplanen, som umiddelbart og direkte konfronterer (uavhengig av de objektive betingelsene for revolusjon) staten.

De røde brigader

Problemet med en slik linje er at det ignorerer å arbeide blant massene for å heve deres bevissthetsnivå gjennom kamp. I stedet blir subjektiv vilje og voldelige handlinger fra noen få geriljaer et «nøkkelledd» som vil inspirere massene til å ta opp våpenet og samle seg mot geriljaen. PCR-RCP nevner ikke riktig håndtering av motsetninger blant folket, som var så avgjørende for suksessen til langvarig folkekrig i Kina, og som ifølge Mao var grunnlaget for militær suksess.

Maoist Communist Union hevder at det må også objektivt være en revolusjonær situasjon for at en revolusjon skal bli vellykka, samtidig som forberedelsene og innsatsen til de revolusjonære er avgjørende. De hevder det er venstre-eventyrisme hvis en ikke vurderer de objektive forholda, mens det er høyreopportunisme hvis en ikke gjør aktive forberedelser til revolusjon, eller ikke tør å lede å ta makta når forholdene er der.

PCR-RCPs strategi for forlenget folkekrig i Canada er «venstre»-eventyrisme. I stedet for å basere sin teori om langvarig folkekrig på Maos skrifter om emnet eller en studie av den kinesiske revolusjonen, ser de til de væpnede revisjonistgruppene fra Europa som utførte urban

geriljakrigføring. Maoist communist Union mener derimot at hvis en studerer den kinesiske revolusjonen så vil en se hva som er likt og hva som skiller seg fra vår situasjon i dag, og en vil vektlegge å løse motsigelser blant massene, og bygge enhet med massene.

Videre viser MCU til Lenins kritikk av venstreeventyr oppfatninger i "Hva må gjøres" og hvor passende kritikken er for å kritisere samme linja i dag:

Svoboda tar til orde for terror som et middel til å «begeistre» arbeiderbevegelsen og gi den en «sterk drivkraft.» Det er vanskelig å se for seg et argument som mer grundig motbeviser seg selv. Er det ikke nok fornærmelser begått i det russiske livet uten at spesielle «eksitanter» må oppfinnes? På den annen side, er det ikke åpenbart at de som ikke er, og ikke kan bli, vekket til begeistring selv av russisk tyranni, vil stå ved å «tvinne tomler tommelen» og se på mens en håndfull terrorister engasjert i enkeltkamp med regjeringen?

Lenin

PCR-RCPs «nye syntese» av revolusjonær strategi ikke er noe nytt i det hele tatt, det er bare venstre-eventyrismen.

J Moufawad Paul og påstanden at Oktoberrevolusjonen var langvarig folkekrig

JMP påstår at langvarig folkekrig er noe annet enn den konkrete formen for revolusjonær krig utviklet i Kina, og at oktoberrevolusjonen var langvarig folkekrig.

Langvarig folkekrig er verken den konkrete strategien utviklet av Mao eller en «venstre»-eventyrisk strategi for urban

geriljakrigføring. I stedet sier han at det må betraktes som en «langvarig prosess». Dette er veldig vagt og kan sies om alle revolusjoner.

Det JMP sier er at det spesielle ved den kinesiske revolusjonen ikke spiller noen rolle. Heller ikke erfaringene til de andre pågående og historiske eksemplene på langvarig folkekrig betyr noe. Alt som betyr noe etter hans syn er det «universelle» innholdet som visstnok er gjeldende uavhengig av objektive forhold. Men som maoister – og ikke dogmatikere – bør vi være klare: langvarig folkekrig refererer til formen for revolusjonær krig som ble utviklet og utkjempet i Kina og som utkjempes i India og Filippinene i dag. I stedet for å undersøke det spesielle ved den nåværende situasjonen i Canada og utvikle en revolusjonær strategi som passer til disse forholdene, og i stedet for å undersøke særtrekkene ved hvordan langvarig folkekrig har spilt ut i fortiden eller utspiller seg i dag, insisterer JMP bare dogmatisk på at det er en universell strategi fordi revolusjoner er «langvarige». Det er en tom abstrakt analyse, og det vi trenger er konkrete analyser.

De som argumenterer for at langvarig folkekrig ikke gjelder kapitalismens sentre hevder at opprørets øyeblikk må komme etter en langvarig juridisk kamp. Arbeid kun på reformistiske måter, engasjer deg i fagforeninger, delta i propaganda for å vinne folkets hjerter og sinn.

JMP

Maoist Communist Union mener at dette blir for enkelt, at det vi trenger er en dialektisk tilnærming. Å bygge et opprør i et land som USA vil kreve en lang periode med lovlig og ulovlig arbeid. Det er ikke noe vi kan forberede oss på ved å bare engasjere oss i fagforeninger, dele ut propaganda eller kjempe for små reformer. Det kan heller ikke bare gjøres ved å delta i ulovlig, hemmelig organisering og i gatekamper med politi og

fascister. Dette grunnleggende dialektiske poenget, om behovet for å relatere lovlige og ulovlige kamper i enhver revolusjonær strategi, er viktig og noe JMP tydeligvis ikke forstår.

JMP avviser opprørsstrategi fordi alt arbeidet fram til opprøret bare vil være juridisk og legalt. Men som maoister må vi arbeide for å knytte massekamper for kortsiktige gevinster – bedre arbeidsforhold, beskyttelse fra overgrep, kamp mot utkastelser, kamp mot politibrutalitet, motstand mot imperialistiske kriger osv. – til det langsiktige – revolusjon og kommunisme. Og organisering for revolusjon ulovlig og vil innebære en rekke ulovlige ting. Men i stedet for å håndtere de vanskelige spørsmålene som er involvert i maoistisk organisering for å knytte sammen massenes kortsiktige og langsiktige interesser, unngår JMP disse spørsmålene fullstendig, og gjentar igjen og igjen maksimen om at langvarig folkekrig er svaret. Dette er metafysikk.

Ethvert forsøk på opprør basert på opprørsstrategien har blitt knust til tross for alle argumenter om at denne strategien er den eneste levedyktige revolusjonære metoden i kapitalismens sentre. Det er ingen historisk presedens bortsett fra oktoberrevolusjonen som, som jeg allerede har hevdet, faktisk var en langvarig prosess.

JMP

Ingen argumenter eller bevis for å støtte påstanden om at 1905-1917 var langvarig folkekrig utover det faktum at det var «en langvarig prosess.» Men alt fra å skrive en bok til å organisere en streik er en «langvarig prosess» og det er ikke langvarig folkekrig forde!

Mesteparten av perioden fra 1905 til 1917 i Russland bestod ikke av væpna kamp. Bolsjevikene arbeida i den perioden for å smelte sammen med arbeiderklassen, for å gi lederskap til arbeiderkamper, for å støtte alle progressive og demokratiske

kamper i det russiske samfunnet.

Det åpenbare faktum at bolsjevikene var forberedt på å ta statsmakten i 1917 på grunn av de mange kampene de allerede hadde gått gjennom, støtter ikke på noen måte ideen om at de kjempet en folkekrig. Hvis langvarig folkekrig ikke har noe konkret innhold annet enn å være en revolusjonær strategi som skjer gjennom en «langvarig prosess», så skal bokstavelig talt enhver revolusjon noensinne forstås som langvarig folkekrig. I så fall er universalitet redusert til en abstrakt generalitet blottet for alt spesielt innhold; dette er det dogmatiske synet på universalitet.

En annen oppsiktsvekkende påstand JMP har om folkekrig strategien i Russland:

Dette er bare glimt av en strategi som ikke ville bli teoretisert, til tross for at den ble praktisert uten klar teoretisk refleksjon fra 1905-1917 i Russland, inntil Maos teoretiske konseptualisering av langvarig folkekrig.

JMP

I følge JMP ble den revolusjonære strategien brukt av bolsjevikene ikke teoretisk forstått før Mao skrev om langvarig folkekrig mange år senere.

Maos skrifter om langvarig folkekrig fokuserer på særtrekkene til den kinesiske revolusjonen, og gjør ingen krav på å være en syntese av bolsjevikenes strategi. Maos kamp mot dogmatikerne var mot de som hevdet at strategien som ble fulgt av bolsjevikene også skulle følges av KKP.

Dette er en ganske absurd påstand som er veldig vanskelig å faktisk begrunne med konkret innhold.

MCU mener at denne teorien bunner i en borgerlig forestilling om den store åpenbarer, som dukker opp og klargjør fortiden og veien videre, mens andre forblir blinde og uten rasjonell

kunnskap om sine handlinger. I praksis rettferdiggjør det en kommandoistisk tilnærming til politikk, der massene må stole på en «teorimester» som skal ha alle de riktige ideene.

Strategi i USA

Maoist Communist Union mener opprør, sannsynligvis etterfulgt av en borgerkrig, er den eneste riktige revolusjonære strategien for USA.

Ved at kommunistene slutter seg til massene i deres daglige kamp kan de bygge dype bånd med dem. Bare ved å gjøre det er det mulig å koble kampen for massenes kortsiktige interesser med deres langsiktige interesser i revolusjon og kommunisme.

Bevisst revolusjonær handling kan ikke reduseres til å oppfordre til revolusjon, å opprettholde MLM som «korrekt og universell», eller til og med voldelige konfrontasjoner med folkets fiender. Det innebærer snarere en korrekt håndtering av motsetningene blant folket for å skape et grunnlag for massene til å delta i kampene mot sine fiender.

Utviklingen av masseorganisasjoner basert på pågående massekamper er en vesentlig del av å skape grunnlaget for at folket i større grad kan delta i politiske kamper. Disse organisasjonene kan ikke formaliseres eller reduseres til rekrutteringsgrunnlag for kader. De må være en plattform for massene til å ta opp kampen mot sine fiender, men også tjene som et middel der de kan fremme ideer, engasjere seg i diskusjon og debatt og overvinne isolasjonen i det kapitalistiske samfunnet.

Vi trenger tålmodig og metodisk arbeid for å heve massenes bevissthetsnivå. Dette må gjøres ved en blanding av teori og praksis; å vinne seire i massekamper, studere revolusjonær historie, diskutere revolusjonære kamper rundt om i verden, og avsløre urettferdighetene og overgrepene til den kapitalistisk-imperialistiske verden er alle en del av denne

prosessen. Sloganering, væpnet propaganda og holdninger kan ikke sette i gang denne prosessen eller tjene som en erstatning for å slutte seg til massene i deres kamper og arbeide for å heve deres bevissthetsnivå. Det finnes ingen snarveier til revolusjon. Vi må gå blant folket, lære av dem og dele revolusjonære ideer med dem, og i denne prosessen transformere dem og oss selv.

Gjennom vår subjektive handling forvandler vi aktivt vår situasjon og skaper gunstigere forhold for massene til å gjøre opprør.

Slik viser også masseopprør, protester, streiker og boikotter på nasjonal målestokk grunnlaget for at andre kan stå frem, samtidig som det svekker makten til den herskende klassen. På mindre og større steder med opprør innebærer slikt arbeid ofte både lovlig og ulovlig arbeid.

En slik masseoppvåkning bryter statens makt og skaper åpninger for revolusjonære fremskritt. I Vietnamkrigen begynte deler av statens væpnede styrker å splitte seg og noen ble vunnet over til en proletarisk linje. Det var mytterier blant amerikanske soldater i utlandet og hjemme, og det var revolusjonære grupperinger i og rundt de væpnede styrkene.

Formelløsninger som tilbys av talsmenn for langvarig folkekrig som en universell strategi opphever det objektive grunnlaget for å ta statsmakten i et imperialistisk land og er også relatert til en politikk som avviser sentraliteten til massedemokrati under sosialismen. Etter opprettelsen av proletariatets diktatur er massedemokratiet sentralt i kampen mot all undertrykkelse.

Vi må slutte oss til massene i deres daglige kamp, []studere revolusjonær historie, knytte oss til andre revolusjonære rundt om i landet; vi må tørre å tenke og tørre å handle.